

Praha dne 14. ledna 2019
Č. j.: MŽP/2018/720/5075
Vyřizuje: Ing. Veronika Jarolímová
Tel.: 267 122 289
E-mail: Veronika.Jarolimova@mzp.cz

Vážený pan
Ing. Oldřich Vlasák
ředitel Sovak ČR
Sdružení vodovodů a kanalizací ČR, z.s.
Novotného lávka 200/5
110 00 Praha 1

Odpověď na žádost o stanovisko k záměrům výstavby zařízení k energetickému využití čistírenského kalu

Vážený pane řediteli,

K Vašemu dotazu ohledně posouzení zařízení k energetickému využití kalů z ČOV uvádíme za odbor odpadů MŽP následující:

V úvodu bychom chtěli zmínit, že stávající platná legislativa nezamezuje využití kalů z ČOV na zemědělské půdě, pouze byly upřesněny podmínky, za kterých je možno s kaly takovýmto způsobem nakládat, tak aby byla zajištěna ochrana životního prostředí a lidského zdraví. Současně byly tyto podmínky nastaveny v souladu s limity stanovenými platnou legislativou v okolních zemích.

Vámi uvedené technologie (záměry) likvidace kalů, tzn. samostatné spalování usušeného kalu, spalování čistírenských kalů ve směsi s biomasou (štěpka, sláma) a pyrolýza, je možno vyhodnotit jako nakládání s odpady (kaly z ČOV).

Jedná se tedy o zařízení, která je nutno provozovat v souladu se zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“). Z tohoto následně také vyplývají podmínky, které jsou nastaveny dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“).

Zákon o ochraně ovzduší nedefinuje pojem odpad – za odpad je považováno vše, co je odpadem podle zákona o odpadech, v platném znění. Zákon o ochraně ovzduší nedefinuje rovněž pojem alternativní palivo. Palivo z odpadů je z pohledu zákona o ochraně ovzduší stále odpadem. Podle společného stanoviska odboru ochrany ovzduší a odboru odpadů Ministerstva životního prostředí je spalování i spoluspalování čistírenských kalů v areálu čistírny odpadních vod nutné považovat za tepelné zpracování odpadu.

Z hlediska ochrany ovzduší je nezbytné, aby zařízení, která spalují nebo spoluspalují odpad, splňovala emisní a technické parametry stanovené pro tepelné zpracování odpadu dle zákona o ochraně ovzduší a jeho prováděcího předpisu. Takto kategorizované stacionární zdroje je možné provozovat pouze v souladu s § 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší a při dodržení dalších podmínek, a to zejména § 6, § 17, § 11 odst. 2 písm. d), § 32 odst. 1 písm. c) a přílohy č. 4 tohoto zákona. Dále zařízení na tepelné zpracování odpadu musí být provozováno v souladu s částí druhou a pátou vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečištění a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, v platném znění, (dále jen „vyhláška“), včetně plnění technických požadavků, které jsou uvedeny v příloze č. 4 této vyhlášky.

Uvedené povinnosti platí nad rámec běžných povinností, které jsou platné pro všechny stacionární zdroje u spalovacích stacionárních zdrojů s ohledem na určující jmenovitý tepelný příkon zdroje.

Na tepelné zpracování odpadu ve spalovacích stacionárních zdrojích se vztahují podobné požadavky jako na spalování ve spalovnách, a to ať jde o administrativní požadavky (např. nezbytnost mít příslušené povolení provozu zdroje, povinnost dohledu autorizované osoby, vedení evidence přijímaného odpadu) či technické požadavky (např. zachování minimální spalovací teploty 850 °C resp. 1100 °C při spalování odpadu s vyšším obsahem halogenovaných látek než 1%, automatický způsob udržování této teploty, automatické odstavení dodávky odpadu při překročení emisních limitů, a v neposlední řadě požadavky na provozování automatických systémů měření emisí - kontinuální monitoring emisí NO_x, CO, TZL, TOC, HCl, HF a SO₂ - s možnými podrobně specifikovanými výjimkami pro SO₂, HCl a HF).

Zásadní rozdíl mezi spalovnami odpadů a režimem tepelného zpracování odpadu ve spalovacích zařízeních, které nejsou spalovnami odpadu, jsou emisní limity, které se v případě spalovacích zdrojů stanovují tzv. směšovací vzorcem jako vážený průměr hodnot emisních limitů stanovených pro spalovny odpadu a hodnot emisních limitů pro spalovací zdroje (přičemž některé tyto limity jsou tabelovány zvlášť pro tento účel jako tzv. hodnoty C_{proc}), vážení se provádí podle objemu spalin vznikajících při spalování paliva a odpadu. Pro zařízení tepelně zpracovávající odpad, kde dochází ke spalování neupraveného směšného komunálního odpadu nebo kde více než 40 % tepla vzniká spalováním nebezpečného odpadu, se emisní limity stanovují na úrovni emisních limitů pro spalovny odpadu dle přílohy č. 4 vyhlášky.

Odbor ochrany ovzduší vydal metodický pokyn ke způsobu stanovení specifických emisních limitů pro stacionární zdroje tepelně zpracovávající odpad. Metodický pokyn je dostupný na internetových stránkách MŽP pod tímto odkazem:

([http://www.mzp.cz/C1257458002F0DC7/cz/limity_stacionarni_zdroje_tepelne_zpracovavajici_odpad/\\$FILE/OOO-MP_TZO_emisni%20limity-13022013.pdf](http://www.mzp.cz/C1257458002F0DC7/cz/limity_stacionarni_zdroje_tepelne_zpracovavajici_odpad/$FILE/OOO-MP_TZO_emisni%20limity-13022013.pdf)).

Podle ustanovení, přílohy 4, části II, odstavce 1 bodu 1.6 zákona o ochraně ovzduší platí pro stacionární zdroje znečišťování ovzduší, které tepelně zpracovávají odpad, povinnost kontinuálního měření vybraných znečišťujících látek. Až na přesně specifikované výjimky pro kontinuální měření anorganických sloučenin fluoru a chloru (příloha 4, část II, odstavec 4 a 5 zákona o ochraně ovzduší) a oxidu siřičitého platí povinnost kontinuálního měření plošně pro všechny zdroje tepelně zpracovávající odpad.

S pozdravem

Ing. Jaromír Manhart
ředitel odboru odpadů
podepsáno elektronicky